

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Орган на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишен абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣлен брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Редактира комитетъ.

Отговорен редакторъ:
свещеникъ Стефанъ п. Юрдановъ.

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редакцията на в. „Хр Защита“
ул. „Съборна“ № 31 — Варна.

Всички суми за вестника да се изпращатъ до
свещ. Илия Георгиевъ — същия адресъ.

СТРАННИ ОТНОШЕНИЯ.

Блажени сж, които слушатъ словото Божие и го изпълняватъ, казалъ Господъ Исусъ Христосъ. Словото Божие е необходима духовна храна за човѣка, както е необходима за тѣлото му храната, водата и въздухътъ. Човѣкътъ не може да живѣе само съ хлѣбъ, само съ храна за тѣлото си. Потрѣбна му е храна за душата. Истинската духовна храна на човѣка е словото Божие. И нашата света Църква винаги поднася потрѣбната за човѣка духовна храна въ изобилие и то храна чиста, здрава, спасителна за душата. Но не всички чада на църквата иматъ възможностъ физическа, редовно да сядатъ на църковната трапеза и да задоволяватъ глада на душата си. Мнозина отъ нашитѣ християни се ползуваха до скоро отъ предаванитѣ по нашитѣ радиопредавателни станции духовни сказки и чрезъ тѣхъ задоволяваха до нѣкѣде поне нуждата си отъ духовна храна. Но отъ скоро време по неизвестни намъ причини, българскитѣ радиопреда-

вателни станции отказватъ да даватъ по нѣколко минути отъ своитѣ програми — поне въ недѣлнитѣ и празнични дни — на известни наши духовни лица и добри проповѣдници, за да поднесатъ на българския православенъ народъ ако не изобилна духовна храна, то поне по нѣколко трошици отъ словото Божие. Като чуваме колко много изтъркани грамофонни плочи се въртятъ предъ микрофона на нашата радиопредавателна станция, чудно ни е защо нѣма възможностъ — при наличността на желающи духовни лица да изнасятъ отъ време на време по нѣкоя кратка сказка съ евангелско съдържание — да се вписватъ въ програмитѣ на радиопредавателнитѣ станции и духовни сказки. На какви причини се дължи промѣната въ отношенията на уредницитѣ на радиопредавателнитѣ програми у насъ къмъ духовнитѣ сказки, това не ни е известно. Но ние подчитаме, че тия отношения сж наистина странни.

свещ. Ст. п. Юрдановъ

Око за око, зѣбъ за зѣбъ.

II.

1. Не е вѣрно, че Ветхиятъ заветъ подъ „ближенъ“ разбиралъ това, което и Христосъ

Напротивъ! Мойсей поставя дълбока рѣзка граница между едноплеменникъ, сънародникъ, евреинъ, другородецъ, чужденецъ. Първиятъ се нарича „ближенъ“, а вториятъ — иноплеменникъ, пришелецъ и др. п. — „Не бжди злобенъ противъ синоветъ на твоя народъ, но обичай ближния си (Лев. 19, 18). „Синъ на израилския народъ“ и „ближенъ“ сж синоними.

Като изброява забранени плътски сношения (съ майка, сестра, братова жена, снаха, дъщеря и т. н.), Мойсей споменава и жената на ближния. Оставя се свободна врата за плътски сношения съ жени отъ друго племе. Иначе, излишно бѣше поименното изброяване на забраненитѣ полови връзки (Лев. 18).

— „И не се осквернявайте съ нищо такова, като народитѣ, които азъ прогонвамъ отъ васъ (Лев. 18, 25). Антирезата „ближенъ“ и „народитѣ“ е ясна.

— „Въ сърдцето си не враждувай противъ брата си, а избличи ближния си, и нѣма да понесешъ грѣхъ (ст. 17).

— „Когато Господъ... изгони народитѣ предъ тебе... не ги щади... Но постъпете съ тѣхъ тъй: жертвенитѣ имъ разрушете, стълбоветѣ имъ разбийте, джбравитѣ имъ изсѣчете... Защото ти си саятъ на родъ; тебе избра Богъ, за да бж-

дешъ Неговъ собственъ народъ изъ между всички народи по лицето на земята“ (Втор. 7, 1—6).

— „Въ градовѣтъ на тия народи, които Господъ ти дава да владѣешъ, не оставяй жива нито една душа“ (Втор. 20, 16).

— „Не давай на брата си съ лихва нито сребро, нито храна, нито нѣщо друго, което може да се даде съ лихва; а на чужденеца давай съ лихва“ (Втор. 26, 20).

— „Кога влѣзешъ въ лозето на ближния си, можешъ да ядешъ грозде до насита, но въ сждината си не туряй“ (Втор. 23, 25).

Нѣма съмнение, че лозето на другоплеменникъ може да бжде разграбено и унищожено: „не ги щадете!“

Ето какъ тълкува Библията Исусъ Христосъ (Когото г. Басанъ има доплестъ да признае за „добъръ тълковникъ“). Мойсей дава заповѣдъ за любовъ къмъ ближния, а Христосъ допълва тая заповѣдъ:

— „Чули сте, че бѣ казано — обичай ближния си и МРАЗИ ВРАГА СИ“.

Христосъ поставя въ устата на Мойсея заповѣдъ за най-префиненъ племененъ егоизъмъ.

2. Не е вѣрно, че апостолитѣ изповѣдвали и проповѣдвали принципа на възмездие.

Вѣрно е, че това е било една отъ най-тежкитѣ задачи на Спасителя — да премахне за винаги отъ душитѣ на своитѣ ученици староеврей-

скитѣ възгледи и специално възгледа за възмездие, предаденъ отъ Мойсея и възприеманъ на практика отъ съвременнитѣ на Исуса иудеи. Противъ тоя възгледъ — тъй широко разпространенъ по онова време, Спасителятъ поставя новъ:

— Нова заповѣдъ ви давамъ — да се обичате помежду си.

Възприели новата заповѣдъ — за любовъ, апостолитѣ не биха могли да проповѣдватъ и прилагатъ на практика въ своя животъ принципа на отмъщението. Онова мѣсто отъ посланието на ап. Павла, което ни сочи г. Басанъ, не се отнася до нашата работа. Ап. Павелъ просто повтаря другъ текстъ въ Библията, дето Богъ забранява отмъщението, и казва:

— „Мнѣ отмъщение, азъ въздамъ“. — Какъ? По кой начинъ Богъ ще даде всѣкому по дѣлата — това не е наша работа. . .

3. Нѣма съмнение, че не е вѣрно — въ такъвъ случай, че имало претиворечие между учението на Исуса Христа за любовъ къмъ всички човѣци и думитѣ на Павла: „Нека Богъ въздаде на моя врагъ (Александра — ковача) по дѣлата му“.

Ето какъ Павелъ говори за любовта.

— „Любовта е пълна съ благостъ... всичко извинява, всичко претърпява, не се сърди, не мисли зло“ (Кор. 13, 4—8).

За да напише на Тимотея тия думи, апостолътъ е ималъ предъ видъ поуката, която Тимотей ще извлѣче. „Отмъщението, което сме свикнали да вършимъ до сега ние сами хората — отъ сега нататъкъ ще оставяме да го върши Богъ“. Да ли съзнателно или отъ невежество г-нъ Басанъ не вижда, че думитѣ на ап. Павла, вмѣсто да подкрепятъ твърдението му за дисхармония — напротивъ засилватъ нашата увѣреностъ, че съ пълна последователностъ и апостолитѣ отхвърлятъ и словомъ и на практика „ужасния Мойсеевъ законъ“ за отмъщение.

4. Не е вѣрно, че Мойсеевиятъ законъ „око за око“ е билъ само символиченъ, а на практика се е прилагалъ другъ принципъ — на смекченитѣ жестокости.

— „Пазете моитѣ наредби и ги изпълнявайте защото азъ съмъ Господъ, който ви освещавамъ“ (Лев. 20, 8).

— „Ако нѣкой се хване да лежи съ омъжена жена, то и двамата да се предадатъ на смъртъ: и мжжътъ, който е лежалъ съ жената и жената: тъй изтрѣбвай злото отъ Израила“ (Втор. 22, 22).

Евангелистъ Иоанъ разказва, че тая заповѣдъ строго и буквално се

изпълнявала и по времето на Исуса Христа. При Христа довели жена хваната въ прелюбодѣство и Му казали, че Мойсей заповѣдалъ въ закона такива да се убиватъ съ камъни. . . (Иоан. 8).

Да ли пъкъ сж били изпълнявани такива Мойсееви заповѣди, каквато е тая за разрушаване на превзети неприятелски градове и избиване населението до кракъ — знаемъ много добре отъ историята. За насъ отъ гледището на св. Писание е съвършено безразлично подъ каква форма Мойсей предава тия заповѣди — да ли подъ формата на законъ или — на нравствено учение. Отъ гледището на положителното право законътъ има тоя отличителенъ белегъ, че влѣче следъ неизпълнение на своитѣ наредби санкции и че за прилагането имъ разполага съ груба сила, — до като нравственото учение на Христа предвижда само една санкция — оставане въ духовенъ мракъ и отдалечаване отъ Първоизточника на свѣтлината — Бога.

5. Мойсей дава обширни наредби, какъ евреинъ да се снабди съ робъ, какъ да се отнася съ него и т. н. А Христосъ, чрезъ устата на апостола учи:

— „Нѣма робъ ни свободенъ, нѣма варзаринъ ни елинъ“ . . .

Подъ влиянието на тоя единственъ текстъ благороднитѣ синове на християнскитѣ народи подеха борба противъ робство и го унищожиха. Нима г. Басанъ ще види доброто влияние на Христовото учение само тогава, ако то още съ появяването си унищожеше робството? Сжществувало е 18 вѣка робство, и все пакъ християнството го премахна. Сжществуватъ войни, и все пакъ единствено християнството осжда войната и не препоръчва никому: — „Градовѣтъ на победенитѣ скриете до основи и жителитѣ не щадете, а да не остане въ тѣхъ нито една жива душа“.

Сжществува неравенство между половѣтъ. Мойсей учеше:

— „Ако нѣкой мжжъ не харесва жена си, да ѝ напише разводно писмо (Втор. 24, 1).

Мжжътъ води бракоразводния процесъ. Той е и сждия, и прокуроръ, и свидетел, и секретаръ. Това е узаконено робство спрямо, по-слабия полъ. Евангелието учи:

— „Въ Христа нѣма мжжки полъ, ни женски“. . . А правовѣрниятъ израилтянинъ и днесъ чете сутринъ следъ ставане отъ сънъ такава молитва:

— „Благодаря ти, Боже, че си ме създалъ мжжъ, а не жена“.

Ab. Alba.

Богъ въ нивота и възпитанието.

Въ живота на човѣка рѣдко се случватъ свети минути, когато той чувствува въ себе си влиянието на Божеството. Въ такива моменти той изпитва умиление въ душата си и следъ това дълго време се чувствува нравствено по-бодъръ и по-чистъ. Тѣй благотворно действуватъ върху човѣшката душа искрената молитва и благородното изкуство. Поривитѣ на човѣка къмъ истината, величието

на духа и къмъ Бога, облѣчени въ прекраснитѣ звукове на музиката, пѣнието и поезията, създаватъ оная идеална атмосфера, въ която нашата душа се пробужда и освежава отъ тжжнитѣ мрачини на живота. Последнитѣ понѣкога тѣй силно се сгъстяватъ, че човѣкъ се обхваща отъ подтиснатостъ, духътъ му се помрачава и престава да търси онова, за което по-рано душата му е гла-

дувала. Или той се озлобява и вече съзнателно, съ своята ожесточена мисъл, отрича онова, което не иска да забрави и от което неговата бедна, измъчена, окаляна от живота душа го моли да не се отказва. Става нѣщо такова, което ние виждаме често въ живота на бедния работник: дръгливъ конь напрѣга всичките си сили да изтегли затынала, въ дълбока калъ натоварена кола. Той се напрѣга. . . тънката му шия се навежда къмъ земята, краката му треперятъ и се плъзгатъ. Безрезултатните, отчаяни усилия на коня нервиратъ коларя и той най-после се озлобява, обхваща го буйна яростъ и съ виковете и псувните се нахвърля срещу добитъка, който го храни, и започва жестоко да го бие.

Така хората понѣкога биятъ и измъчватъ своята нещастна душа, която не може да забрави своето вѣчно назначение и не се задоволява „отъ тѣжните пѣсни на земята“. . . Всичко това е повторение на древния митъ на гърците за Прометей, който се стреми къмъ небето и е прикованъ къмъ земята, за да бжде разкъсанъ отъ хищните птици. Разликата е само тая, че ние отдавна сме се изродили, издребняли, изтъркали, престанали сме да бждемъ Прометееви, а повече приличаме на кранти, пълзящи въ калъта на пжта.

Блажени сѣ дните, когато „божественото слово“ се докосва до нашите замърсени отъ земните звукове уши. Това не става често, и ние не винаги бързаемъ, умѣемъ или искаме да се ползуваме отъ тия дни или часове. Но лошото е, че въ нашата суетностъ или слѣпотата ние волно или неволно вмѣваме и ние нашите деца. Трѣбва да щадимъ последните, ако не отъ идеални подбуди, то макаръ отъ практически — заради собствени и обществени облаги. Безъ Бога въ душата нѣма човѣкъ, както нѣма зеленина, цвѣтя, птици безъ ярко слънце. Слънцето е потрѣбно за правилното и здраво развитие на нашата тѣлесна природа. Богъ е потрѣбенъ за здравето и живително развитие на нашата душа.

Сега има много майки (поне въ градовете), които внимателно се грижатъ за разходките и храненето на своето дете. Като първо условие за правилния растежъ на детето си тѣ считатъ свѣтлината, движението, здравата храна. И наредъ съ това виждаме какъ сѣщитѣ родители усилено вмѣкватъ въ възпитанието душата на детето неподходящи на възрастта му разговори, четива, зрѣлища. Неразбиращите задатитѣ на възпитанието се придър-

жатъ въ мисълта за „свободата на съвестта“ на съвсемъ още незаякналото и неразвито сѣщество.

Въ това отношение ставатъ непонятни нѣща. Никой баща, никой майка, ако тѣ отъ малко малко разбиратъ отъ физиология, не ще позволятъ на сина си да пуши, да пие, да се отдава на пороци. Тѣ усилено ще преследватъ и съ всички възможни срѣдства ще изкореняватъ забелязаните лоши привычки на детето. Но щомъ въпросътъ засѣга другата по-важна страна — духовното възпитание — ние проявяваме престѣпна немарливост, достигаща до пълна пасивност. Но. . . казватъ, свободата на съвестта! . . . Душата на човѣка трѣбва да бжде свободна.

Като разбираме оригинално задачата на възпитанието на свободната душа на бждещия човѣкъ, ние понѣкога я криемъ грижливо въ тъмното подземие на живота, като скриваме отъ нея слънцето, необходимо за развитието на свободната човѣшка душа — Бога. Намѣкваме детето въ разни науки, знания, въ последно време дори въ политиката. И мислимъ, че всичко е сторено. Расте детето, като добива най-разновидни образи, но най-рѣдко — човѣшки. Израства кариеристъ, себелюбецъ, робъ на живота и на другите хора, но — най-рѣдко човѣкъ, защото той нѣма свободна, самоопредѣляща се душа.

Англичаните сѣ най-практиченъ и силенъ народъ. Английското възпитание е поставено най-добре. И английското възпитание, повече отъ всѣко друго, носи религиозенъ характеръ. То е религиозно не само заради небето, но и заради земята. Англичанинътъ обича страстно родината си. Той се гордѣе, че е англичанинъ, сѣпжи държавния строй на своето отечество и работата на поколѣнията надъ подобрението на обществения и частния животъ. Затова на англичанина сѣ потрѣбни деца, които бидейки здрави и дѣятелни биха могли да се проникватъ отъ желанието да работятъ не само за себе си, но и за родината си, за живота на другите. Здравиятъ смисълъ и опитътъ на живота сѣ подсаждали на англичанина, че това е невъзможно, ако отъ възпитанието на детето бжде изключенъ Богъ. И Богъ въ възпитанието душата на човѣка е заелъ у англичаните такова сѣщо първо мѣсто като лаунъ-тениса, душовете, спорта — въ възпитанието на тѣлото.

Въ английското семейство и училище не въ 24 часа, а въ 24 минути биха уволнили оня възпитателъ, който не може да съгласува своя нау-

Протоиерей Дим. Андреевъ.

Българи, позете се отъ сектантите!

Тѣ не сѣ българи, тѣ не сѣ православни. Защото понятието **българинъ** е синонимъ (равнозначеще) на понятието **православенъ българинъ**. Сектантите сѣ чужденци съ мисия дошли всрѣдъ насъ. Тѣ ни мамятъ, тѣ ни ласкаятъ, тѣ ни съжаляватъ. Но. . . това е привидно. Никой не напуска роденъ кѣтъ безъ цѣль, безъ намѣрение. Спокойствието и удобствата европейски и американски сѣ далечъ по-добри отъ нашите тукъ. Тукъ цари неволя, страдание, бедностъ и нищета. „Кръстоносниятъ походъ“, който е толериранъ особено следъ войните насамъ, протича не безъ целъ. Тя е ясна. Да ни освобождаватъ, да освобождаватъ насъ отъ самите насъ. Да ни облагородяватъ, да ни укротяватъ, да ни правятъ християни, да ни спасяватъ, насъ, неспокойните български „авганистанци“. Не сме били дѣлови люди, не сме били върующа, не сме били осарени отъ Св. Духъ (казватъ петдесетниците), не сме били кръстени (казватъ адвентистите). И върви имъ работата добре (тѣ докладватъ тѣ). И школи народни. . . и фарове въ покрайнините градски се откриха. . . Камбани нечувани забиха. . . Море отъ книги наводниха. . . Чрезъ вестници възвестиха учения. . . страшилища — хилястични. Христа Бога раздробиха.

Всѣкой отъ насъ знае и вижда всичко, но мълчимъ. . . малки и въ неволя, онеправдани и неспособни за зло. . . така трѣбвало. . . да мълчимъ и търпимъ. Мжно се изтрѣйва въ днешния просвѣтенъ вѣкъ дълго да се правишъ на глупавъ. Защото празниятъ умъ, казва народната поговорка, е работилница на сатаната. Всѣкой здравомислящъ човѣкъ знае, че злото е зло, и съ него трѣбва да се боримъ. Да се бездействува е престѣпление. Доброто не може да дойде безболезнено. Съ страдания се коренятъ лошите похвати, склонности и привычки. Постоянна грижа е нужна. Постоянниятъ грижи по упорито неправимото е, знае се, страдание. Въ затруднението, обаче, човѣкъ разбира много нѣща. Защото сме за-

ченъ багажъ съ вѣрата въ Бога.

Ако Богъ не е въ душата на човѣка, такъвъ човѣкъ не може да създаде нищо творчески — наиздателно за живота.

С.

труднени днесъ всички въ земята си, затова ние сме като никога порано по-трезви, по-будни и. . . виждаме какво ни се готви. Разрухата ни се готви чрезъ сектантите чужди и разколниците наши, сектантски сателити.

Ще ни се възрази, че това не е християнско разбиране, че това е реагиране вулгарно. Вѣрно е, ние сме Христови чеда. . . . Любовъ и братска обичъ ни завеща Той — Христосъ. Но небесниятъ любвеобилень пратеникъ съ бичъ изгони сектантите съ вѣрата Му. . . за да докаже, че съ светото не бива да се светотатствува. Христосъ не се спрѣ никога и предъ никого да изобличава; да укорява, да бичува. Нѣщо повече, да бие съ нарочно изплетенъ бичъ.

Интересно явление! Българскиятъ народъ, православниятъ български народъ, жива Христова църква, да търпи да се кошуствува въ срѣдта му! Вѣлците да грабятъ членове, тѣ, синовете ѣ, и овчарите да не подчертаватъ, че въ българската страна има само една света църква. Чужди сатанински интереси! Та нали църквата Христова трѣбва да е само една, света, съборна и апостолска? Тя е мѣстото на ангелите, тя е самото небе, мѣсто само за молитва. Дума да не става за спорове и раздори, разговори и безпокойства.

За това търпението на волностите сектантски трѣбва да има единъ день край. Сектантите не сѣ толкова благовъзпитани и затова незаслужаватъ толкова голѣма почитъ. Тѣ сѣ нахални. Газятъ чужда нива. Народната ни нива, на която сѣ работили плеяди работници до самопожертвование, заслужава да бжде пазена отъ всѣки зловреденъ чужди кракъ. Зловредните тревы и бурени, семе сатанинско, ще следва да се чистятъ неотложно.

— Нали Богъ ни поржча да държимъ истината? Сектантите носители на истината не сѣ. Въ гр. Дрезденъ между многото нѣща въ музея има едно сребърно яйце, което, като се стисне, отваря се, и се показва жълтъкъ отъ злато, който пѣкъ крие въ себе си пилеце, чието криле като се понатисне разтваря се и се показва златна миниатюрна корона съ безцѣнни камъни. Като се натисне друга пружинка, намира се въ срѣдата на коронката скритъ великолепенъ диамантенъ пръстенъ. Тѣй се търси истината. . . съ натискане,

И ние рѣсихме.

(Скици отъ енорийския животъ).

Нѣма по-трудна работа за насъ, свещениците, отъ тази тегоба — рѣсенето. Презъ едни години ние, свещениците отъ нашия градъ, предъ видъ физическата умора и „моралната тежестъ“, бѣхме решили да не рѣсимъ. Написахме единъ протоколъ, изпѣстренъ съ доста ярки фрази и доказателства, че хората сега не могатъ (за Кръста) както въ старо време, че ги заварваме често на трапезата, че съ мазни уста цѣлуватъ Св. Кръстъ и пр., и пр. Пратихме този протоколъ на дѣда Симеона въ Варна съ молба да ни освободи отъ задължението да рѣсимъ. Ехъ, че като дойде една „книга“ отъ тамъ, — остра, люта, люта като шибалката, съ която майката шибя по голо своите непослушни деца! — „Да се покаятъ тия, които сѣ писали тѣзи грѣховни думи за Кръста Господень! Да се съобща на всѣки свещеникъ отъ града срещу разписка, че той е длъженъ да рѣси на Богоявление своите християни и че, който не стори това, ще бжде тегленъ веднага подъ сѣдебна отговорностъ!“. Спогледахме се ние. Ама че сгупихме! Официално, значи, искате отиѣна на една

вѣковна традиция? Защо си не мълчишъ, човѣче, пѣкъ върши каквото, колкото и както можешъ?! . . . И отъ тогава — студъ, калъ, дъждъ, виелица, върви, Василе, че хората чакатъ.

А хората? Щомъ ни видятъ на пжтните врати, и се засуетяватъ. Презъ прозореца ще ги видишъ какъ мѣтатъ вещите отъ кревата на масата и отъ масата на кревата. И, докато успѣятъ да мушнатъ нѣщо, което не трѣбва да се види, подъ кревата, ние вече влизаме и пѣемъ. Василь, ученъ мжжъ отъ пети класъ на гимназията, който носи котлето, влачи петъ ока калъ съ своите грамидни галоши и вече цапа изъ коридора. — „Но кжде е, деца, домакинята, майка ви?“. А майката се заровила изъ другите стаи да търси чантата си. Нали трѣбва да ни даде пари. Тия пари! — „Ела госпожо, ела сестро, да те порѣсимъ. Ние не ходимъ за парите. Може и безъ тѣхъ“. — „Не, не може! Ако не пуснемъ нѣщо въ бакърчето, ще ни е криво цѣла година. Трѣбва да се изпълни обичая!“

И все пакъ, каквото да се казва, не е тукъ работата за парите, както мнозина ни одумватъ. Сто пжти бихъ се отказалъ отъ тия пари, ако не е задължението по служба и ако не съмъ видѣлъ съ очите си стотиците засмѣни лица на бащи, на майки, на деца, щомъ влѣземъ въ кжщата имъ. Срещатъ се понѣкога и намусени хора, които ни смущаватъ, но това сѣ малко хора. Ние ги забравяме, щомъ видимъ въ съседната кжща другъ баща или майка.

И тази година започваме ние „нашата кампания“, отъ желѣзарската работилница на бай Юрдана. Така сме го научили и той ни чака. Ние ще започнемъ отъ него, защото той стои нѣкакъ въ началото на енорията, отъ тамъ сме почвали винаги, и защото сърдцето му е така привързано, че, ако не почнемъ отъ него, той люто ще ни се разсърди и дори здравата ще ни се кара. После ние трѣгваме по кжщите и другите дюкянчета и работилници. Скоро на една северна силно заледена стѣлба, азъ се подхлѣзвамъ, падамъ на дѣсната страна и скачамъ пакъ на крака. Старата домакиня изтрѣпва. Василь на знае да се смѣе ли или да ме съжалява. — „Нищо, казвамъ. Това е началото. Сега е твой редъ, Василе. Внимавай!“. И той разбира се, по-разсѣянъ отъ мене, не закъснѣ да се търкулне следъ нѣкое

време съ цѣлия си ръстъ на улицата.

*

Между българските дюкянчета има и арменски, има и турски, а въ центъра, около площада, между тридесетъ голѣми еврейски магазини, само два сѣ български. Всѣка година това ни натъжава, защото една мисълъ презъ този день, по-силно отъ всѣкога, ни бие въ главата и ни мжи. Дяволъ да ги вземе, тукъ Палестина ли е? Не искаме никакъ да помисли читателътъ, че ние мразимъ еврейтъ и ги гонимъ. Не. Между тѣхъ има и добри хора. Нѣкои сѣ истински мждреци. Съ мнозина сме приятели. И, все пакъ, отъ тридесетъ магазина само два български. Дори и въ Палестина не е така.

Арменецътъ тенекеджия стои на вратата, гледа ни усмихнато и ни кани да влѣземъ, за да го порѣсимъ. И ние влизаме. Той се прекръства съ почитъ и цѣлува Кръста. Защото той е християнинъ. Ние обединяваме на практика християнските църкви. Между нѣколко арменски и български дюкяни се мждри и единъ турски. Турчинътъ стои на прага сѣщо усмихнатъ. Ние го отминаваме. Той ни връща. — „И насъ порѣсете“. — „Но ти си отъ друга вѣра“. — „Нищо“ — отговаря. Вѣрата ни е близка. И ние върваме въ единъ Богъ на небето и почитаме

съ търсене... Преровете историята, вгледайте се в нашата история, и вие ще се увъртите, че сектанството в Христовата църква е било винаги поразия, съяло е поражения и разруха, похаба и робство.

Ще следва, прочее, винаги да укоряваме протестантските секти, защото тѣ минаха от пананизъм (езичество) въ рационализъм и сега вече нѣкои тѣхни братя въ атеизъм (безбожие). Това е дългъ тѣхен исторически процесъ. Въкове минаха. Тѣхната мечта да основатъ най-сетне „бждащата Христова църква“, както тѣ се изразяватъ, не настѣпва. Отъ 1555 година до днесъ тѣ регистрираха толкова разбира- ния и нови пѣтища едва ли не колкото членове броятъ тѣ самитѣ по земното кълбо. И въ резултатъ отъ сакраментализма (признаващи таинственото въ Християнството) достигнаха до безбожието на именития нашъ Маркъмъ (американецъ), Дреусъ (нѣмецъ) и др. Тѣхнитѣ имена сж „легионъ“, както се изразява нѣмецътъ Хитлеръ. Въ своитѣ консерватизъмъ или либерализъмъ, старолутеранизъмъ или радикалолиберализъмъ, унионизъмъ (примирителностъ) или атеизъмъ, тѣ отдавна оставиха въ сѣнка и забравя Лутера и Меланхтона, Цвингли и Калвина, Фюре и Фареля. Тѣ авторитетно и горделиво заговориха. Странни учения, непонятни доктрини! Причиняващи сѣрбежъ на ушитѣ... Ето нѣкои имена отровни като египетскитѣ мумии: унитарии (примирители), баптисти—евангелисти, англикани (низки, широки и високи), пиелисти, генгуери, янсенисти, квиетисти, рационалисти, деисти, шведенборгияни, иргвиани, редстокисти, мармони, петдесятници, дѣновисти, теософи, масони, сѣботинци—адвентисти (модернитѣ евреи), маркъмисти и др. И всичко това се изсипа въ нашата страна въ най-извратени форми.

Бавно расте джѣтъ въковенъ, но той има само единъ коренъ. Християнството е едно. Единъ е вѣчниятъ Христосъ Богъ. Една е християнската църква, чийто глава е Христосъ. Въ нея има сѣнка и мѣсто за всички хора, но не и за израстъцитѣ, които се коренятъ и горятъ споредъ елементарното градинарско правило.

Винаги ще укоряваме сектантитѣ и тѣхнитѣ коварно подведени наши братя, тѣхни сателити, за това, че въ християнска страна разединяватъ и заблуждаватъ. Опити не ще допускаме на нашата снага. Земята е широка, диваци има още, поле голѣмо за нежеланитѣ ни духовни културтрегери чужденци—Аафетов-

Протоиерей П. Икономовъ.

Нова омиротворена Европа.

За нова, прекроена, омиротворена и възстановена Европа говори вече цѣлъ свѣтъ, а най-много самитѣ европейци. Слушае по радиото речѣ, предупреждения, предсказания, предложения отъ разни специалисти, царе, държавници, църковници, философи, писатели съ всевъзможно име, голѣми военни капацитети и отговорни стратегии и пр. Съ една дума, нѣма човѣкъ съ чиста съвестъ и здравъ разумъ, който да не желае, да не настоява, да не очаква за нова прекроена, омиротворена и възстановена Европа и то веднага и веднѣжъ за винаги. Сжщото нѣщо, макаръ и не до тамъ красноречиво, настоятелно искатъ и възникитѣ работнически маси безъ разлика на народностъ. Ако и безсловеснитѣ сжщества биха почувствували какви дни преживѣва свѣтътъ и биха могли да говорятъ, първата и последната тѣхна дума би била: „турете край на ужаса, почнете новъ красивъ и правиленъ животъ,—такъвъ, какъвто Богъ го е създалъ и го желае“. Нѣма свѣсенъ човѣкъ, който да не протестира противъ постояннитѣ войни, които разоряватъ благосъстоянието на народитѣ, поглѣщайки толкова кръвъ и материални блага. Цѣлъ свѣтъ вика: най-после прекроете и Европа съ огледъ на общитѣ етнографически и икономически интереси, така щото всѣки народъ да има жизнено пространство, за да живѣе свободно и твори материални и духовни блага.

Тогава вмѣсто постоянни войни ще има постояненъ миръ и благоденствие.

Предложенията за прекрояване, омиротворение и възстановяване на Европа датиратъ отъ години.

Она рах готана отъ епохата на империалистическия Римъ е ималъ, безспорно, всемирненъ характеръ. Действително, тогава Римъ се е борилъ за една всемирна империя на мира, въ която, обаче, той искалъ да играе господствуваща роля и да се чувствува пълненъ господаръ на мира. Военниятъ империализъмъ на тогавашния Римъ и той е билъ въ услугитѣ на тая идея.

Неговитѣ победи и завоевания бѣха оправдани отъ идеята на пацифизма, но тѣ не достигнаха целта си поради много причини.

ци и Филбрановци.

Търпението има край. Дано дойде по-скоро!

Покорявайки и организирайки варварския свѣтъ, той не успѣ да ги включи и въ режима на мира. Непрестаннитѣ войни на Римъ винаги осуетявали идеалистичната целъ на неговия пацифизъмъ. Историята на римския империализъмъ красноречиво свидетелствува, че системата на войни за осжществяването на мира е погрѣшна. Войната ражда война. Раздѣля свѣта на победени и победители. Победенитѣ никога не сж се помирявали съ наложения имъ миръ и съ мисълта, че сж победени. Винаги сж чакали удобенъ моментъ да си възвърнатъ отнетото имъ и да възстановятъ честта си, знаейки, че вѣченъ миръ нѣма. И така, отъ антагонизма, сжествуващъ между победители и победени, произлиза вѣчна вражда. Мирътъ става невъзможенъ въ тия рамки на опозиция, въоръжение и отровна атмосфера. Въ среднитѣ вѣкове католицизмътъ се бѣ нагърбилъ да осжществи европейския миръ. Великото движение на възрождане, както и хуманитарното движение работѣха ржка за ржка съ папитъ за осжществяването на вѣншия миръ въ Европа. Папството, обаче, избра погрѣшни средства, защото въ тая борба то се прояви повече като свѣтска власт, отколкото като духовна. Борейки се съ оръжие въ ржце, папството е искало да създаде католишка империя на мира. Би било цѣло щастие за човѣчеството, ако въ срѣднитѣ вѣкове следъ нашествието на варваритѣ и пропадането на римската империя католишкиятъ Римъ би успѣлъ да умиротвори човѣчеството и би поставилъ свѣта въ положението на вѣченъ миръ само съ духовнитѣ оръжия на християнството. Папитъ, обаче, не избраха този пѣтъ. Съвременното католичество по въпроса за вѣчния миръ се коренно различава отъ срѣдновѣковния Римъ.

Въ XIX вѣкъ, а най-вече последниятъ папа Пий XI добре обмисли и обяви, че мирътъ е плодъ на религиозно-нравсвено съзнание на Европа и че то на първо мѣсто трѣбва да бѣде събудено и призвано да заговори и бѣде въ услуга на мира. Днесъ не сжествува истински християнинъ, който да не е съгласенъ съ това схващане. Знаятъ се отъ историята опититѣ на нѣкои силни императори, като испанския Филипъ II, Карлъ Велики, Карлъ V, Наполеонъ Бонапартъ и други, които

искаха да създадатъ траенъ миръ, но не успѣха. Защо? Защото не можеха да схванатъ мира като общо благо, за което купнѣе човѣшката душа, а го смѣтаха създадено положение, въ което тѣ да бжлатъ пълни господари и владѣтели. Значи, старото римско схващане не бѣ изчезнало. Въпрѣки тия отживѣли схващания, имало е и трезви хора, мислители, поети, учени, които друго яче сж разбирали реорганизацията на Европа. На първо мѣсто нека отбележимъ енциклопедиститѣ отъ XVIII вѣкъ, после идва Волтеръ и най-после Ж. Ж. Русо. Това сж били златнитѣ трѣби на европейския миръ. Уви! напраздно сж трѣбили. Особено Русо, който е предлагалъ демократическата идея като чудодейно средство за създаване на вѣченъ миръ. Къмъ края на живота си, обаче, изглежда самъ да се е разочаровалъ отъ демократическата си идея. Въ „Обществения договоръ“ той пише: „Само единъ народъ отъ богове би могълъ да се управлява демократично; едно такова съвършено управление не подхожда за човѣцитѣ“.

Но какво трѣбва да правятъ народитѣ, които не сж съставени отъ богове?

Почти въ сжщото това време великиятъ германски философъ Кантъ пише безсмъртното си съчинение „Къмъ вѣчния миръ“. Мирътъ се схваща за възможенъ, обаче, той трѣбва да почива върху идеята на категоричния императивъ, изразенъ въ международния животъ подъ идеята за правото, усвоено обаче доброволно и въ пълно съгласие отъ всички народи. Въз основа на тая Кантова идея, която легна въ основата на европейската юриспруденция, се създаде обществото на народитѣ (О. Н.), което не оправда надеждитѣ, нито можа да създаде една омиротворена Европа. Отъ досегашнитѣ опити става ясно, че всички досегашни пѣтища и срѣдства, било като акция, било като мисль, за омиротворението и затвърдяването на Европа, сж погрѣшни. Зародишътъ на разложението бѣ въ основата на диктатитѣ, които бѣха поставени подъ егидата на О. Н. и които за нѣкои победители до вчера бѣха свети и неприкосновени. Днесъ Европа се намира пакъ въ положението на страшна война. По-страшна и по-сѣсипателна отъ всѣкога. Тя има нужда отъ миръ. Кой пѣтъ да залови? Сигуренъ ли е той? Ще бѣде ли възприетъ отъ всички? Не ще ли бѣде новъ опитъ все толкова безплоденъ и кървавъ като досегашнитѣ? Ето въпроситѣ, които се из-

Исуса Христа. Вие си гледайте работата. Ще ни порѣсите дюкяна. И ние съ особена духовна радостъ порѣсваме дюкяна на турчина (и не на едно мѣсто), порѣсваме и него, безъ да му поднасяме да цѣлува Кръста. Всички хора сж Божи люде. Да бждатъ благословени!

Следъ това ние влизаме въ фабриката. Стотина бедни работнички и работници се нареждатъ човѣкъ следъ човѣкъ, внимателно се прекръстватъ и се порѣсватъ осветената вода. О, вие, бедни люде, вие имате най-голѣма нужда отъ подкрепата на силата Божия.

Остриятъ и нечистъ въздухъ отъ машинитѣ и прѣсния тютюнъ ни запарва на гърлото и ние бързае да си излѣземъ. А тукъ има стари работници, единъ отъ които работи отъ 42 години. Каква ластикова гума е човѣшкия организъмъ и човѣшката душа.

Газимъ ние така калта и барлогата следъ умората отъ голѣмитѣ празнични служби и врѣвата на парада. Краката ни се вдървяватъ и отказватъ да се прегъватъ въ колѣнетѣ, ржката, която държи бо- силковата китка, започва да ни боли, а хората ни посрещатъ и изпращатъ все така радушно, съ пожелание да доживѣемъ до година пакъ да се порѣсимъ. Ние едва се вла-

чимъ, но това дружеско, топло, човѣшко държане, отъ време на време задигне духа и, когато тѣлото е почти готово да се смѣкне въ снѣга и да си почине, устататоку зашепнатъ съ умиление: „Боже, добри сж хората. Колко сж добри хората! Помогни и тѣмъ и намъ да преживѣемъ мирно презъ тази зловобна година и, макаръ съ умора, щомъ това толкова ги радва, пакъ да ги споделимъ до година“.

Ето тукъ, въ тази паянтова, грохнала като стара баба, кжца, въ малката долна стаичка, потънала въ влагата, живѣе самъ самичекъ на свѣта дѣдо Тодоръ. Върѣдъ тази страшна мизерия и мухълъ (колко още мизерия, сиромашия и нечистота видѣхме ние презъ тѣзи дни!) има само едно чисто нѣщо. Може би дете, момиченце, ще помислите вие. Не! Това черното като смола извънредно хубаво кученце на този полуослѣпѣлъ кърпачъ. Кучето лае, пиши сѣрдцераздиращо, дѣдо Тодоръ се подава полупревитъ на вратата на своето копторче, крѣсти се и ние го рѣсимъ. Той се разплаква. — „Нѣмамъ какво да ви дамъ, синко“. — „Нѣма да ни давашъ нищо, дѣдо Тодоре. Ние ще ти дадемъ“. И ние бъркаме съ Васила по джобовѣтъ и даваме отъ нашитѣ пари на бедняка. Той още повече се разплаква. А намъ се иска, за награда,

да ни позволи да помилваме неговото хубаво кученце, което единичко не е избѣгало отъ него. И той би позволилъ, и би се зарадвалъ, че ще може отъ своя страна да ни достави малко радостъ, но кученцето пиши, жбѣ се, пази стария си господаръ. Можешъ ли да го наближишъ! Кучето е по-вѣрно въ своята привързаностъ къмъ човѣка отъ човѣка. Вижте, всички изоставили бедняка, а кученцето се изтрепва да го брани. Какво ли ще му вземемъ!

*

Така Божиятъ Кръстъ шестува отъ кжца въ кжца, отъ човѣкъ на човѣкъ. Ние газимъ калта презъ тѣзи свети Божии дни, общуваме съ човѣшката мизерия. И джѣдъ ни валѣ, и люта фартуна шибѣ грѣбъ и уши, и старица една погребваме, но не спрѣхме. Много и много човѣшки устни сж преплѣнени отъ грѣхове сѣрдца досѣгаха светия Божий кръстъ. Външно погледнато, нашето дѣло е безмислено, жалко, смѣшно. Нѣкои отъ охолнитѣ люде по площадитѣ сж усмихнати иронично, може би ни смѣляватъ. Но вътрешно ние вървимъ съ сила. Не напраздно казва църковната пѣсенъ, че презъ тѣзи дни небето се е слѣло съ земята, и природата, морета, рѣкитѣ, водитѣ, се освещаватъ. До слабата и потънала въ грѣхъ човѣш-

ка плътъ се докосва Кръста Господенъ и душата трепва, затоплена. Ето скритата сила, която държи въ нѣкакъвъ възторгъ душитъ презъ тѣзи дни. Колко сълзи отъ умиление видѣхме ние по очитѣ на хората! Ние крачимъ неспирно. Привечеръ сами плачемъ по улицитѣ отъ студъ и умора, но намираме сила да вървимъ, да галимъ съ блага дума хората, защото дѣлото не е наше. То е Божие. Господи, прости нашето недоволство и нашитѣ лоши мисли презъ тѣзи дни. Тѣ бѣха нашата човѣшка слабостъ.

*

И още една дума. Влизаме ние въ кжщата на единъ лѣкаръ. Тукъ сж неговитѣ родители, жена му и дветѣ му деца. Едното е още въ люлката. Следъ като ги порѣсихме, жената на лѣкаря си отлива отъ нашата светена вода. Лѣкарътъ, младъ човѣкъ още, се мрѣщи и прави бележка:

— „Водата не е чиста. Вътре има пари, минали презъ нечиститѣ ржце на хората. Не я вземайте“.

Жената спокойно и увѣрено му отговаря:

— „Азъ не се боя. Тя е светена вода. Трѣбва ми за детето“.

Нѣма ли, казвате, вече вѣра у нашия народъ?..

п. Дошо — Шуменъ.

прехватят предъ всъщия, който иска омиротворението на Европа безъ нови разочарования и дезилузии. Мирът е религиозно състояние, защото първо се поражда въ нравственото съзнание на човѣка. Ето защо, омиротворението на Европа трѣбва да бѣде религиозно дѣло. Само религиозната идея на мира може да примири идеологичните различия и борби. Тя трѣбва да завладѣе всички области на политико-

обществения и социално-културния животъ. Ние твърдимъ, че мирътъ е религиозно състояние. Така е билъ той схващанъ и разбираанъ и отъ нашия народъ, чийто погледи сж били обърнати винаги къмъ подателя на живота, отъ гдето идва „всѣко добро даение и всѣки съвършенъ даръ“. Добре разбираниятъ миръ е действително даръ свише и най-прекрасното дѣло на разумния човѣкъ.

Важни известия и съобщения.

Св. Синодъ съ окржно № 8962 отъ 7.XII. 1939 г. урежда въпроса за кръщелните свидетелства на незаконнородените деца, чиито родители впоследствие сж узаконили съжителството си. Въ такива случаи, съгласно окржно № 1272/1889 г. на Св. Синодъ, въ регистра за кръщенията, графа забележка, се вписва, че родителитъ на детето, вписано „незаконно“, сж встъпили въ законенъ бракъ. Следъ това на такова дете може да се издаде кръщелно свидетелство—извлечение отъ регистра, въ което ще се означае, че детето е родено отъ законнобракосъчетани родители. Старото кръщелно свидетелство се прилага къмъ копача на дубликата.

Академическиятъ съветъ при държавния университетъ въ София отдавна взелъ похвалния починъ да увѣковѣчи паметта на св. Климента Охридски, покровителъ на нашия университетъ, като въздигне единъ внушителенъ паметникъ въ столицата. За тая целъ Академическиятъ съветъ разполагалъ вече съ около осемстотинъ хиляди лева. Но тази сума била съвсѣмъ недостатъчна, за да може да се пристъпи къмъ изграждането на паметника. Поради това били образувани изъ разнитъ селища на страната комитети за събиране средства, съ които да бѣде подпомогнатъ Академическиятъ съветъ въ поставената си задача. Въ тоя случай нашата Църква трѣбва да бѣде на първа линия. Защото св. Климентъ Охридски е честь и хвала преди всичко на родната ни Църква и неговиятъ паметникъ ще свидетелствува за неразривната връзка между дейността на народната ни Църква и културното развитие на нашия народъ.

Ето защо Св. Синодъ приканва енорийскитъ свещеници да взематъ най-живо участие въ мѣстнитъ комитети за събиране средства за паметника на Св. Климента (Окржно № 9488 — 21.XII. 1939 г. на Св. Синодъ и № 7924 — 26.XII. 1939 г. на св. Митрополия).

Съ окржно № 720 отъ 29 януарий т. г. Св. Синодъ препоръчва като много добра книгата „Животътъ на Исуса“ отъ Франсоа Мо-

риакъ, преведена отъ г-жа Ирина Сокерова. Книгата струва 50 лв. екземпляра. Доставка се отъ Синодалната книжарница.

Въ тая възхително написана книга животътъ на Христа Спасителя, отъ рождението до Неговото славно възкресение, е написанъ съ голѣма вещина, художественост и благоговѣйно смирение. Преводътъ е глъдъкъ и се чете съ увлечение.

Св. Синодъ съ окржно отъ 29 януарий т. г. подъ № 719 съобщава, че е разрешилъ на синодалното книгоиздателство да отпусна на желающитъ свещеници и църковни служители въ кредитъ, подъ гаранция на съответнитъ касиери, книги, икони, религиозни картини и др. Изплащането ще става на шесть равни рати, като касиеритъ на църковнитъ учреждения удържатъ ежемесечно, при изплащане заплатитъ, по една шеста частъ отъ дължимата сума.

На 2.XII. м. год. въ салона на Варненския народенъ театъръ Негово Високопреосвещенство Кириарха на Епархията изнесе предъ учащата се младежъ отъ гимназиитъ и търговското училище и гражданството високо патриотична и назидателна с к а з к а за значението на празника на православната християнска младежъ и за голѣмата роля на тази младежъ въ изграждане сдѣбинитъ и благоденствието на българския народъ.

Сказката на Негово Високопреосвещенство бѣше масово посетена, не само отъ учащата се младежъ, но и отъ гражданството—дошли да чуятъ Архипастирското слово на своя Архиерей.

Сжщия денъ въ всички училища и прогимназии въ гр. Варна бѣха изнесени предъ ученицитъ духовни беседи отъ енорийскитъ свещеници и отъ г. г. преподавателитъ.

Негово Всеблагоевѣйство Протоиерей Димитъръ Андреевъ, енорийски свещеникъ въ гр. Варна, е издалъ и посветилъ на българската православна християнска младежъ книгата „Азбуката на вѣрата ни“.

Това е най-гнусното схващане за човѣка и неговото предназначение. Сърдцевината на човѣшкия животъ, споредъ това схващане, не е нищо друго, освенъ едно вонящо блато, една безподобна гнусота.

Това било „истинската“ пророда на човѣка, а всичко друго — насилие, отклонение, фалшъ?

Следователно, никакъ не е за очудване, ако съвременното общество, повлияно отъ фройдизма, би приело тая теория като нѣщо „сигурно“, „естествено“, „природно“, „нормално“, въ противовѣсъ. разбира се, на усилията на всички моралисти, които се явяватъ съ разбирания „отживѣли вѣка си“, „противоприродни“ и „мухлясали“.

И най-продължителната война не би била толкова катастрофална за човѣшкия животъ като доктрината на евреина Фройдъ.

Следъ присъединяването на Австрия къмъ Райха, безбожникътъ евреинъ избѣгалъ въ Англия, дѣто и почина, хвърляйки милиони млади хора въ обятията на разврата.

ИЗЪ ЧУЖДИЯ ПЕЧАТЪ.

Кръстътъ отъ Херкуланъ.

Въ Кампания (стара италианска областъ) имало гр. Херкуланъ. Въ 79 год. следъ Христа тоя градъ билъ унищоженъ отъ изхвърлената отъ Везувей пепель. Разкопкитъ и разкриването на Херкуланъ изъ подъ пепелта били започнати въ 1719 г. Тѣ продължаватъ и днесъ и откриватъ твърде интересни работи. Сегашниятъ ръководител на разкопкитъ съобщава въ „Giornale d'Italia“, че въ една къща, въ която сж живѣли робитъ на единъ твърде богатъ човѣкъ, открили единъ дървенъ кръстъ, закрепенъ въ стената, на голѣмина 60×40 см. Кръстътъ е почти вкамененъ.

Този кръстъ е най-стариятъ християнски кръстъ, известенъ до сега.

Страшни цифри.

Съ това, що Англия, Франция и Германия харчатъ за въоръжения, би могло да се изхранятъ 200 милиона хора, безъ тия хора да работятъ.

Съ това, що миналата 1939 год. Франция е изразходвала за сегашната война, биха могли да се изградятъ единъ милионъ къщи, които да иматъ и свои градини. Въ тия къщи биха могли да живѣятъ до три милиона семейства. Или, разполагайки съ тая сума, биха могли да се сложатъ въ люлката на всѣко новородено бебе по 90,000 франка (около 540,000 лева).

Ако Германия би зачеркнала военнитъ си разходи отъ сжщата година, би могла да направи подаръкъ на всѣко нѣмско семейство по единъ автомобилъ; или, би могла да раздава на населението си всѣки денъ по 30 милиона килограма масло; или, би могла да даде на всички германски работници по 6 месеци платенъ отпускъ.

Съ платоветъ, що Англия е поржчала за да облѣче новобранцитъ си, би могло да се покрие едно разстояние отъ 4,800 километра — горе долу, колкото е разстоянието между Лондонъ и Нюйоркъ. Съ всичкитъ си поржчки за форми на войската си по сухо би могла да покрие 15,000 километра, т. е. разстоянието отъ Парижъ до Токио и обратно.

Християнството въ Океания.

Единъ човѣкъ, който въ началото на тоя вѣкъ посетилъ Хавайскитъ острови, запиталъ владѣтеля—краля Камехамехъ V:

— Искрено да си говоримъ, не ви ли се вижда, че работитъ вървятъ по-зле, откогато християнскитъ мисионери дойдоха тукъ?

— Разсжди самъ, — отговорилъ кралятъ, — откакто си се изправилъ предъ лицето ми. три пѣти погази нашитъ стари закони на тъй наречения „Табу“. До менъ пристигна правъ, а трѣбваше да дойдешъ пълзешкомъ; мина надъ сѣнката ми; дори въ тоя моментъ седишъ на столъ предъ мене. Преди да дойде християнството, достатъчно бѣ да извършишъ само едно отъ тия деяния и на мѣсто щѣше да бѣдешъ посѣченъ.“

Гробътъ на Гутенбергъ.

До сега не се знаеше положително къде е гробътъ на този великъ изобретател. Наскоро директорътъ на музея „Гутенбергъ“ въ Майнцъ (Германия) по новооткрити документи отъ 1490 г. установява съ положителност, че билъ погребанъ въ църквата „св. Францискъ“ въ Майнцъ—въ оная частъ на църквата, която се нарича нефъ. Тая църква е била съборена презъ 1793 год. и сега презъ мѣстото ѝ минава

улица. На това мѣсто презъ 1940 г. жителитъ на Майнцъ ще издигнатъ паметникъ по случай 500 години отъ смъртта на изобретателя на печата.

Католицизмътъ въ Гърция.

Гърция бѣ заставена да видоизмѣни строгитъ мѣрки противъ католицизма. Тя отмѣни наредбата-законъ, която заставяше католицитъ преди да печататъ или пуснатъ въ продажба книги, списания и вестници да ги представятъ за цензура отъ православнитъ органи. Епископитъ и свещеницитъ, които до сега не можеха да смѣнятъ квартиритъ си безъ разрешерие отъ вътрешното министерство, получиха свобода да се мѣстятъ, гдето си щатъ и когато си щатъ — както другитъ граждани на страната.

Сега остава само този законъ: Безъ разрешението на Министерството на изповѣданията и на външнитъ работи не може да дойде въ Гърция нито единъ клирикъ католикъ. Прозелитизмътъ е забраненъ и строго наказанъ, ако по срѣдата има измама, обещания за служба или избяване отъ мизерия.

Маслинената гора въ опасностъ.

Градътъ Иерусалимъ расте. Маслинената гора, гдето често пѣти Спасителътъ се оттеглялъ на сърдечна молитва, е раздадена и отчасти покрита съ нови постройки. Общината нѣмала никакво юридическо право да спре тая работа. Сега се говори за основаване на една фондация, която да откупи това мѣсто и да го обяви за свято мѣсто, до което никой не може да се допре.

Съобщава прот. П. Икономовъ.

Наша поща.

До нашитъ читатели сугрудни и дописници. В. „Християнска Защита“ се редактира отъ комитетъ, въ съставъ: протоиерейтъ Димитъръ Андреевъ и Петъръ Икономовъ и свещеницитъ Хр. Георгиевъ, Д. Тодоровъ, Ст. п. Юрдановъ, Е. п. Юрдановъ, Л. Георгиевъ и Ил. Георгиевъ. Само одобренитъ отъ редакционния комитетъ статии, дописки и съобщения се печататъ въ вестника. Ръкописи не се връщатъ.

До свещеницитъ въ Варненската и Преславска епархия. Припомняме Ви окржното № 6535 отъ 6.XI. м. г. на Н. В. Пр. епархийския ни архиерей. Особено точка оста. Съобщавайте на редакцията ни всѣко постижение въ чърковно-обществения животъ на енорията Ви. Не забравяйте сжщо втората и третата точка отъ сжщото окржно. Съобщавайте ни ако има религиозни смущения между енорияшитъ Ви и въ какво се състоятъ тѣ. Уведомявайте ни сжщо за проявитъ на християнскитъ добродетели между християнитъ или пъкъ за прояви на тежки пороци, ако има такива.

До сжщитъ. Редакцията Ви моли да провѣрите и ни съобщите кои отъ записанитъ отъ Васъ абонати не сж получили първия и втория брой отъ вестника ни, за да имъ се изпрати. Заедно съ настоящия брой Ви изпращаме (ако имате такива) върнатитъ екземпляри отъ първия брой отъ ония Ваши абонати, чиито адреси се оказаха недостатъчни или погрѣшни или пъкъ по недоразумение. Молимъ Ви, изправете грѣшкитъ и ни уведомете.

Печатница „Просвѣщение“
Телефонъ 21-38.

ЗИГМУДЪ ФРОЙДЪ е най-новиятъ теоритикъ на разврата и най-фаталниятъ човѣкъ на културна и вѣчно танцуваща и весела Европа.

Роденъ е въ гр. Фрайбургъ презъ 1856 г. Въ последнитъ си години той си създаде шумна кариера. Лѣкарь и професоръ по невропатология при Виенския университетъ, той стана известенъ съ лансираната отъ него психологическа доктрина, наречена „психоанализа“.

Чрезъ тая си доктрина той поддържа, че цѣлиятъ психически животъ на човѣка почива и се развива около половото удовлетворение.

Споредъ Фройдъ, човѣкъ въ своята сжщностъ не е освенъ единъ неуязвимъ инстинктъ, единъ силенъ половъ нагонъ. Всички други прояви и усилия на човѣка не сж освенъ едно отклонение отъ неговитъ полови наклонности и преживѣвания, наложени му отъ общество, отъ култура, религия, изкуства, нравственостъ. Всичко е маска, забикалки, подмолна война съ половия нагонъ.